

Camillo Bortolato

® METODO
ANALOGICO
BORTOLATO

BİR TİLKİ, BİR HİKÂYE

TİLKİ VOLPINA'NIN EŞSİZ YOLCULUĞU

İMİŞ
ÇOCUK

~ ~ ~ Bölüm I ~ ~ ~

YAVRU TILKI

Kaçış

Küçük tilki bitkin bir halde çimlerin üzerine yığıldı. Koşuşturmayla geçen bir günün ardından nihayet biraz olsun huzur bulmuştu. Gözlerini kapattı. Zihnindeki sesler susmuyordu. Ne dediklerini anlayamıyordu ama tehdit eden bir halleri vardı bu seslerin.

"İşte orada!"

"İşte burada!"

"Bu taraftan, gelin!"

Herkes onu yakalamak istiyordu. Neden? Onlara ne kötülük yapmış

olabilirdi ki? Bu tuhaf varlıkları,
insanları henüz tanımıyordu. Onları
hiç görmemişti. O hala bir yavruydu.
Küçük bir tilki yavrusu.

Bir yaprak yığınının altına
saklanmak için biraz daha
süründü. Yavaş yavaş göz kapakları
kapanmaya başlamış ve uykuya
dalmıştı. Uykusunda, kısa hayatının
görüntüleri gözünün önüne geldi.
Küçük kardeşleriyle sığınağı,
annesinin güzel sütü, kürkünün
sıcaklığı ve güven veren kokusu...
Sonra farklı bir koku geldi. Duman!
Ne olduğunu anlamadan inden dışarı
fırladı ve ateşler arasında annesinin
kuyruğunu takip etmeye başladı.
Etraflarında yanan yapraklardan
oluşan bir yağmur vardı. Tilcicik bir
an için arkasını döndü, kardeşleri çok
uzaklardaydı. Artık takip edebileceği

tek Şey annesinin kuyruęuydu.
Kavrulan toprak yzünden patileri ve
parmak uğları ęok acıyordu. Durdu
ve annesi sabırla ona döndü.

"Hadi yavrum, baŐarmak
zorundayız."

Sonra etrafı daha fazla duman
sardı. Annesi artık görünmüyordu.

"Anne, neredesin?"

Daha da fazla duman gelmeye başlamıştı. Koştu, koştu, koştu... Annesi artık görünmüyordu, nereye gitmişti? Duman dağıldığında, önünde artık kararmış otlar, bitkiler ve kayalar değil, havaya daha fazla kara duman saçan çirkin bacaları olan, yüksek binalardan oluşan garip bir orman vardı.

Tilkicik bu canavarlardan kaçtı, diğer sokaklara, daha alçak evlere ve geçilecek meydanlara doğru koştu. İşte orada insanlar onu gördü ve kovalamaya başladı.

O taş ve beton yollar hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Sonra, aniden, bir kanal gördü. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atladı. Su ile nasıl oynanacağını annesinden öğrenmişti. Karşı kıyıya ulaştığında önünde açık bir alan görmüştü.

Kurtuluş! Huzurlu görünen koruya ulaşana kadar tarlalar ve çayırlar boyunca koştu. Orada kimse ona ulaşamazdı. Başını eğdi ve anında uykuya daldı. Tilkicik tedirgin bir şekilde uyandı. Artık o kâbusun içinde değildi ama kim bilir o hâlâ bilinmeyen yerde onu neler bekliyordu. En azından hava solumak için daha tatlı hale gelmişti. Kıvrılıp yatarken akşam olduğunu fark etti. Annesinin genellikle ava çıktığı saat gelmişti.

Bölüm 2

UYANIŞ

Tepki

Tilkicik acıkmıştı ama çok da korkuyordu. Etrafındaki orman mavi gölgelerle doluydu, bu da yazın sona erdiğinin bir işaretiydi. "Anne! Anne!" diye bağırdı usulca. Onun sıcak kürkünü ve kokusunu çok özlemişti. Etrafta acı kökler ve böceklerden başka yiyecek bir şey yoktu. Tilkiciğin hâlâ süte ihtiyacı vardı.

"Anne, neredesin? Buraya gel!" diye inledi daha yüksek sesle, sesini duyurmak için. Ve bir yaprak hışırtısı duyuldu. Tilkicik kulaklarını dikti, belki de annesiydi?

Hayır, ayak sesleri çok ağırdı ve o yüksek, ısrarlı hırıltı ona ait olamazdı. Aslında çalıkların arasında hareket eden başka bir hayvandı. Çok yaklaşmıştı. Dehşete kapılan Tilkicik ortadan kaybolmak istedi. Hızla, bulunduğu çalılıktan dışarı çıktı ve çok uzak olmayan bir yerdeki bir deliğe girdi. "Beni burada göremez." Uzun, dar bir tüneldi, vücudundan daha genişti. Belki de bir tavşan deliğiydi. Oradan bakışlarını yaklaştırmakta olan canavara yöneltti: açık benekli gri kürk, sarkık kulaklar, ağzı açık ve dili dışarıda. Tam ona doğru geliyordu! "Zavallı ben! Beni duydu!" Tavşan deliğini fark eden hayvan, her zaman yaptığı gibi uzun burnunu deliğe soktu ama delik onun için çok dardı. Bu yüzden, avı için heyecanla inleyerek, girişi genişletmek için iki pençesiyle törpülemeye başladı. Tilkicik onun

nefesini Őimdiden hissedebiliyordu ve olabildiğince geriye kıvrıldı. Sonra boş midesinden ani bir sıcaklık geldi. Bu açlık değildi. Annesinin yaptığını gördüğü gibi, dudaklarını geri çekip küçük dişlerini göstererek öne doğru atıldı.

"Kes Őunu, yeter artık! Hayır!"

Burnundan ısırılan av köpeği aniden geri çekildi ve acı içinde

bağırdı. Ormandan bir ısıklık sesi duyuldu. Avcı köpeğini geri çağırıyordu çünkü o anda tilki tarafından işgal edilmiş olan yuvasının etrafında dönen tavşanı görmüştü. Tazı, anında bir asker gibi dondu ve kaçtı. Tilkicik yeniden nefes almaya başladı.

